

Om baggrunden for konventionerne og om deres indhold anføres følgende:

Konventionen om det ydre territorialfarvand og den tilstødende zone.

Der har hidtil ikke kunnet opnås international enighed om territorialfarvandets bredde. Medens en række lande, herunder Danmark, i overensstemmelse med folkerettens traditionelle regel om søterritoriets bredde har hævdet en 3-milegrænse, har Sverige og Norge fastholdt den gamle nordiske regel om en 4-milegrænse, Middelhavslandene 6 sømil og Sovjetunionen m. fl. 12 sømil. Spørgsmålet blev derfor også under konferencen i Genève om retsordenen på havet betegnet som det vigtigste problem og blev genstand for indgående forhandlinger. Imidlertid lykkedes det ikke konferencen at forlige de modstående synspunkter, som heller ikke fandt deres løsning under den af FN i 1960 indkaldte nye konference.

Uanset det negative resultat af forhandlingerne om søterritoriets bredde lykkedes det konferencen at nå til enighed om en konvention om de øvrige spørgsmål vedrørende det ydre territorialfarvand og den tilstødende zones afgrænsning og retsstilling.

Konventionen er inddelt i tre hovedafsnit, således at I. del indeholder bestemmelserne om *det ydre territorialfarvand*, II. del bestemmelserne om *den tilstødende zone* og III. del *de afsluttende artikler*.

Artikel 1 og 2 fastslår i al almindelighed statens højhedsret over *det ydre territorialfarvand*, lufrummet derover samt havbunden og undergrunden under dette farvand.

Artikel 3-13 indeholder nærmere bestemmelser om afgrænsningen af det ydre territorialfarvand. Artikel 3 og 4 bestemmer, at den basislinje, fra hvilken det ydre territorialfarvands bredde måles ud mod det åbne hav, normalt er lavvandslinjen, men at basislinjen på steder, hvor kystlinjen har dybe indskæringer, eller hvor der uden for denne ligger en bræmme af øer, kan drages ved at forbinde passende punkter med rette